

8. DE GEBOORTE VAN ONZE ZOON

Mijn vrouw en ik waren het er van bij het begin over eens: we wilden kinderen. Deze wens was bij ons allebei sterk aanwezig. Zo sterk zelfs dat ons huwelijk misschien niet had standgehouden, indien we kinderloos waren gebleven. In elk geval groeide de onrust bij ons, toen enkele miskramen onze hoop op kinderzegen in het gedrang hadden gebracht. Mijn geliefde vrouw had zich de laatste ongewilde zwangerschapsonderbreking op vijf maanden erg aangetrokken. Vijf huwelijksjaren waren intussen al voorbijgegaan en de verhuis naar Duitsland was nakend.

Op aanraden van een arts uit onze vriendenkring consulteerde mijn vrouw nog een andere gynaecoloog, niet meer in Tienen maar in Diest, alhoewel we sinds kort in Duitsland woonden. Deze geneesheer raadde de jonge kandidaat-moeder aan eerst twee jaar 'anti-babypillen' te nemen. Hij dacht dat het daarna wel zou lukken om zwanger te worden. Die raad werd gevolgd en jawel, de lang verwachte zwangerschap liet nadien niet op zich wachten.

De foetus overleefde tijdens de tweede maand zonder problemen een zwaar ongeval, dat ik net op de verjaardag van mijn vrouw had veroorzaakt. We keerden vanuit België naar Duitsland terug en ik wilde kort voor Aken, op de autosnelweg richting Keulen, in een bocht een voertuig inhalen. Ik had mijn linker ingeschakeld en was reeds begonnen met het inhaalmanoeuvre, toen net een andere wagen uit de bocht kwam geraasd. Die claxonneerde om mij van mijn voornemen af te brengen. Ik remde en hoewel het wegdek er droog bijlag, begon mijn auto te slingeren. De oorzaak hiervan was, zoals later bleek, een niet bemerkte lek van een achterband, waardoor de druk ervan tot onder de helft van de vereiste waarde was teruggelopen. Ik had toen helemaal geen ervaring hoe men in zulk geval moet te werk gaan om de wagen terug onder controle te krijgen. Ik kon mijn voet eenvoudig weg niet van het rempedaal halen, hij leek er wel aan vastgekleefd. De wagen draaide om 180 graden en smakte met volle kracht tegen de vangrails. We schuurden er achterwaarts zeker nog dertig meter langsheen en maaiden daarbij nog verscheidene kleine boompjes om. Gelukkig hadden we allebei onze veiligheidsgordel om. Alleen de hak van de rechter-schoen van mijn vrouw was scheef gedrukt en onze schouders deden nog enkele dagen pijn op de plaats waar de gordel ons tegengehouden had. Hoewel het blik aan de rechterzijde volledig open geschuurd was, konden we met onze eerste auto toch nog verder rijden. We waren er dus met de schrik vanaf gekomen en op dat ogenblik beseften we het niet eens meer dat mijn lieve eega waarschijnlijk zwanger was.

Vanaf toen reden we om de twee maanden met de herstelde wagen naar Diest voor de voorzorg raadplegingen. Maar in de zesde maand van de zwangerschap

sloeg de gynaecoloog alarm. De baarmoedermond vertoonde een opening van twee centimeter. Het gewicht van het vruchtwater en dat van de foetus konden de vliezen doen breken. Dat gebeurt wel niet zo gemakkelijk naar blijkt, maar om alle risico's op een vroeggeboorte te vermijden, loopt men dan best niet meer rond. Om het duidelijk te zeggen: Kris moest het bed houden en mocht voor de geboorte niet meer terug naar Duitsland. Ze trok dus weer in bij haar ouders en leefde er eenzaam op de eerste verdieping in de slaapkamer van haar ouders, in een slecht verwarmde villa en midden in de winter. Om de twee weken reisde ik dan in het weekeinde naar België om mijn vrouw te bezoeken. Eind februari raadpleegden we weer de gynaecoloog. Klaarblijkelijk was het zo ver. Mochten de weeën in de loop van de volgende dagen beginnen, zou dat ideaal zijn. Mijn vrouw hoefde niet meer neer te liggen en kon er bijna niet meer op wachten. We reden met de auto rond en zochten de hobbeligste wegen op in de hoop zo de geboorte te kunnen bespoedigen. Er gebeurde echter niets en mijn vrij weekeinde liep ten einde. Ik moest weer aan het werk in een ander land.

De geboorte was uitgerekend voor begin maart. Daarom nam ik een paar dagen verlof voor en na het daaropvolgende weekeinde. Met de gynaecoloog was afgesproken dat de bevalling, indien nodig, dan zou worden ingeleid. Op vrijdag reed ik naar België en kwam terecht in het midden van een iets langer durende hevige sneeuwbuï, zoals dat nog dikwijls in de eerste helft van maart in onze streken kan voorkomen. De sneeuw smolt snel weg, behalve op de plaatsen waar hij door de wind was samen gewaaid. Ik herinner het me nog zeer goed, omdat er een grote hoop sneeuw was blijven liggen aan een van de muren van het ziekenhuis waar ik mijn vrouw de volgende dag had naartoe gebracht. Het kleine ziekenhuis in het stadje van tienduizend zielen had een verloskamer en de eraan verbonden kraamafdeling voor de jonge moeders en hun baby's. Onze gynaecoloog was het diensthoofd van de vrouwenafdeling.

Van weeën was er echter nog geen sprake en daarom moest mijn vrouw meteen aan een infuus om de bevalling in te leiden. Ik bleef natuurlijk bij haar. Het grote gebeuren kon elk ogenblik van start gaan en ik wou er bij zijn. Tevens wou mijn vrouw in deze belangrijke uren niet alleen in dit vreemde bed op de zo verlangde geboorte wachten. De sfeer in het ziekenhuis was zeer gemoedelijk. Ik kreeg er een middagmaal voorgeschoteld, hoewel ik er mij niet had voor laten registreren. Ondertussen gebeurde er helemaal niets. De twee flessen met het middelje dat de weeën op gang had moeten brengen, hadden geen effect gehad. 's Avonds kwam de geneesheer even langs en zei: 'Morgen gaan we ermee verder.' Hij wou natuurlijk liefst niet in het midden van de nacht terugkeren om een bevalling te doen die nu kon vermeden worden. Ik was van plan de nacht door te brengen in de zetel op de kamer en vroeg de nachtverpleegster om een deken. Ze ging het zo gezegd halen maar er was een vrij reserve bed in de gang. Ze klikte de wielremmetjes los en rolde het bed de kamer binnen. Ze zei tegen mijn

vrouw: 'We kunnen hem toch niet in de zetel laten slapen, hij moet morgen fit zijn!' Ze voegde er echter aan toe, dat het bed bestemd was voor het geval er plotseling meer vrouwen binnenkwamen dan er bedden voorhanden waren. Mocht dit zich nu ook voordoen, moest ik natuurlijk weer naar de zetel! Maar dat gebeurde niet en zo kon ik die nacht goed slapen. We werden slechts tweemaal gewekt door krijsende vrouwen die aan het bevallen waren in de verloskamer die net tegenover onze kamer lag. We hoorden echter onmiddellijk nadien het geschrei van de baby's en dat op zich al werkte gerust stellend.

We begonnen de zondag met een goed ontbijt en voelden ons opgewekt. Mijn vrouw die met stijgende spanning afwachtte, kreeg weer een infuus, ook ditmaal zonder resultaat. De gynaecoloog kwam een paar keer langs en om het wat laten vooruit te gaan, voerde hij 's middags een routineonderzoek uit, waarbij hij – alsof ongewild -- de vliezen brak. Hij zei: 'The way of no return!' Nu kwamen natuurlijk de weeën opzetten zonder ophouden. Een uur later kwam hij weer even kijken en bemerkte toen dat de baarmoederhals zich maar langzaam opende. Het was dus nog te vroeg voor de bevalling. Nog een uur later waren de weeën al heel wat heviger geworden, doch alle voorwaarden voor een normale geboorte waren nog niet vervuld. Klaarblijkelijk had het lichaam wat meer tijd nodig om de bevalling voor te bereiden en de arts vond dat de contracties ook wat te hevig waren. Toen besepte ik waarom ik fit moest zijn. Mijn vrouw moest op haar buik gaan liggen en ik kreeg een grote doos talkpoeder in de handen geduwd. Telkens als de weeën kwamen, moest ik de rug van de toekomstige moeder masseren op de manier zoals mij aangetoond werd. Zo konden de spontane krampen grotendeels onderdrukt worden. Ik geloof dat ik dat zo vier uur lang heb gedaan. Tussendoor kwam de arts langs om ons moed in te spreken.

Tegen acht uur 's avonds was het dan zo ver. De gynaecoloog had zonder twijfel zijn avondeten al naar binnen gewerkt en kon zich derhalve volledig op zijn beroepsactiviteit toeleggen. We werden in de verloskamer gebracht die ons 'van horen' heel goed bekend was. Ik was nogal verbaasd toen ik het hele gezelschap mocht begroeten dat bij de actie zou betrokken worden. Naast de vrouwenarts waren er de kinderarts, een vroedvrouw, twee verpleegsters, mijn vrouw en ik. Dat was wel even indrukwekkend, doch mijn vrouw realiseerde zich die omkadering helemaal niet. Zij was volledig in beslag genomen door haar pijn en de gedachten die elke aanstaande moeder bij de geboorte van een kind bezig houden. Zou de geboorte normaal verlopen? Zal het kind gezond zijn? Zal het er geen letsel aan overhouden? Gaat de gynaecoloog geen risico's nemen? De hevige pijn werd bijna volledig overschaduwed door deze brandende vragen. Maar laten we terugkeren naar het gebeuren zelf. Ik meen me te kunnen herinneren, dat alleen de pediater en ik geen schort droegen. Mijn vrouw werd op de bevallingstafel gelegd, althans zo zag dat medisch meubel er in elk geval

uit. Ondertussen startte de gynaecoloog zijn voorbereidingen. De vroedvrouw en een verpleegster stonden links en rechts wachtten de kinderarts en de tweede verpleegster op een piepjonge nieuw klant. De gynaecoloog stond in het midden en ik schuin achter hem. Voor handjes houden was er geen plaats en in tegenstelling tot wat men vaak in films ziet, kwam deze gedachte helemaal niet bij mij op. Het moment was te belangrijk, te beslissend om zich hiermee bezig te houden. De baby lag goed en de arts kon spoedig het hoofdje van het kind grijpen. Enkele minuten later zagen ook wij de zwarte haren van het nog ongeboren mensje. Van toen af werden er geen grapjes meer verteld, het werd stil. De volgende handgrepen zouden beslissend worden voor de gezondheid van een nieuw wezentje. De gynaecoloog plaatste een zuignap op de schedel en gaf een paar korte bevelen aan de vroedvrouw en de begeleidende verpleegster. Mijn vrouw werd aangespoord te persen met alle kracht die haar nog restte. Ze kreunde en de arts zag zich genoodzaakt aan de onderzijde van de schede een snede te maken om het scheuren bij het halen van het kind te vermijden. Daarna trok hij langzaam de glibberige en besmeurde baby naar buiten. Heel luid verkondigde hij: 'Een jongen!' Waarop mijn vrouw terugriep: 'Is hij normaal?' 'Ja, ja, alles erop en eraan!', lachte de vrouwenarts. Mijn hart maakte een vreugdesprong, tenslotte had ik toch het vurigst een zoon gewenst. Voor mijn vrouw was het geslacht om het even, zij wou eerst en vooral een gezond kind. De navelstreng werd afgeklemd en doorgeknipt. Het kind werd dan door de gynaecoloog op de wel bekende manier met de voeten omhoog getild en op de bips geklopt. Een luid babygeschreeuw was het resultaat. Ook dat was dus in orde.

De vrouwenarts deponeerde dan het met slijm bedekte kind onzacht op de buik van de jonge moeder en zei: 'Kijk eens wat voor een prachtig kereltje dit is'. Meteen voegde hij eraan toe: 'We zijn er echter nog niet mee klaar, hoor, de moederkoek moet er ook nog uit.' Mijn vrouw luisterde duidelijk met weinig interesse en kon het niet goed vatten. Dit was nu haar baby en alles was geslaagd. De arts vroeg nu: 'En hoe gaat het mannetje heten?' Mijn vrouw en ik antwoordden als uit één mond: 'Boris!' Op de vraag 'Wat gaat hij drinken?', antwoordde mijn lieve echtgenote, die weer pijn had en een beetje in de war was: 'Geen melk!' Ze bedoelde natuurlijk dat ze geen borstvoeding wou geven. 'Wel, wel', antwoordde de gynaecoloog, 'je wil hem toch niet met wodka groot brengen?' Het hele gezelschap lachte ontspannen, maar mijn vrouw kreeg maar een zwak lachje op haar lippen. Toen de vrouwenarts ervan overtuigd was dat mijn echtgenote geen borstvoeding wou geven, gaf hij de vroedvrouw een teken het spuitje klaar te maken om het stuwen van moedermelk te verhinderen. Vervolgens gaf hij de baby in de handen van de verpleegster, die de kinderarts begeleidde. Ik bleef nog een korte tijd bij mijn vrouw om te zien hoe de moederkoek met veel pijn naar buiten werd gestoten. De gynaecoloog

bestudeerde de moederkoek tot in de details en besloot dan met te zeggen, dat zijn patiënte goed werk geleverd had en dat ze vanaf nu mocht uitrusten.

Ik wandelde nadien een paar meter verder om te kijken hoe mijn zoon door de pediater en de verpleegster met lauw water werd gewassen. Voorzichtig controleerde de jonge arts alle reflexen aan handen en voeten. De baby sloeg met zijn armpjes en beentjes onhandig om zich heen en zijn klein mondje zoog tevergeefs. Onze Boris huilde niet meer. Eigenlijk zag hij er tevreden uit, hoewel zijn schedeltje wat vervormd was door de zuignap en slechts voorzien van drie of vier pikzwarte haartjes. De eerste douche in zijn leven was hem blijkbaar goed bevallen. Dan ging ik weer naar mijn vrouw, die opnieuw wilde bevestigd horen, dat met ons kind alles in orde was. Ondertussen had men de snede aan de vagina verzorgd en werd haar voorgesteld om alleen maar aan uitrusten te denken in een ziekenkamer verder weg van de verloskamer. De verpleging zou haar kind volledig klaarmaken en langs brengen, wanneer ze dat wilde. En uiteraard was dit ook haar vurigste wens!

Nu was alles achter de rug en nog voor het kindje op de kamer werd gebracht, kon de jonge moeder zich ontspannen en zich ten volle realiseren van het voor haar ongelooflijke: ze had een kind op de wereld gezet. Haar kind! En het was gezond. Al de doorgemaakte pijn was op slag vergeten, als weggeblazen, net alsof ze er nooit geweest was. Er opende zich voor mij een stukje hemel, zo een onbeschrijfelijk geluk tekende haar gezicht. Als dan ook nog het kind in haar armen werd gelegd, was het alsof niet alleen de engelen, doch ook alle serafijnen en cherubijnen aanwezig waren om dit onvergetelijke feest van 'het leven' glans bij te zetten. Ik zal nooit het grenzeloos euforische gevoel vergeten, dat mijn jonge vrouw op dat ogenblik bezielde. Ze hield haar kind vol liefde in de armen en keek het voortdurend met onbeschrijfelijke, grenzeloze genegenheid aan, terwijl ze met een diep emotioneel gekleurde stem voor zich uit prevelde: 'Mijn baby, ... mijn baby ... we zijn erin gelukt, ik heb een kindje, ... mijn kindje.'

Telkens als ik de beelden van dit onbegrijpelijke wonder van de natuur weer voor de geest haal, moet ik altijd terug aan de succesrijke atleten op het ereschavotje denken. Aan de vluchtigheid van hun kortstondig geluk, hoewel ze vaak jaren getraind hebben en lang op de overwinning moesten wachten, een zege zonder toekomst. Tezelfdertijd denk ik ook aan die onmetelijke afgrond die zich opent, als er bij de geboorte van het eerste, zo verlangde kind iets grondig verkeerd gaat. De geboorte van onze zoon was zonder twijfel de grootste en mooiste gebeurtenis in ons huwelijk, een gebeurtenis met toekomst.

Maar ook bij het denken aan de toekomst doemen er vele zorgen op. De niet te stoppen mars van de evolutie en de dwingende seksualiteit waarmee de natuur

hier op aarde haar toekomst wil verzekeren, zullen voor de mens spijtig genoeg in een niet al te verre toekomst eindigen. We hebben immers al te veel geheimen van de natuur ontcijferd en kunnen nu al de mensheid van de aardbol vegen. Alle vredesconferenties ten spijt zal er ooit ergens een machthebber deze middelen inzetten, om zich op zijn vijand te wreken, zelfs al schiet hij er zelf het hachje bij in. We weten niet wanneer dit gaat gebeuren, maar gebeuren zal het, in deze eeuw of in een van de volgende. Op die wijze zullen geluk en ongeluk voorgoed van onze planeet verdwijnen, zelfs het geluk om moeder te kunnen worden!

Zo zijn we dan bij het duistere kapittel van het laatste oordeel beland en daar hebben mensen uit heel verschillende disciplines zo hun eigen moeilijkheden mee. (Dat wil ik hier even nader onderzoeken, maar dat is niet bestemd voor overgevoelige mensen. Die kunnen best direct een ander verhaaltje aansnijden.) Eerst zijn daar de astronomen (niet de astrologen, om Gods wil). Zij zijn erin geslaagd het bestaan van planeten buiten ons zonnestelsel aan te tonen. Daarenboven neemt het aantal door hen waargenomen galaxiën die meer dan tien miljard lichtjaren van ons verwijderd zijn, enorm toe. En elk melkwegstelsel telt miljoenen sterren. Zo zullen zich elders in het heelal en waarschijnlijk ook op het zelfde moment gelijkaardige apocalypsen voordoen, waardoor er bijgevolg een wachtlijst zal moeten opgesteld worden voor dit definitieve oordeel. Geen nood echter, we komen heus wel aan de beurt. De theologen van hun kant staan hier nog voor een zwaarder probleem, dat men niet zomaar kan oplossen. Als de Almachtige alomtegenwoordig is, dan is hij ook overal. Is er dan een links en een rechts van God de Vader en waar zou dat dan zijn? Als fysicus moet ik de theologen gelijk geven. Ook wanneer er twee streken waren, waar er een links en een rechts mogelijk konden zijn, hoe zouden we die dan herkennen? De kromming van het heelal maakt de definitie van links en rechts onmogelijk, of weet u, lieve lezer, waar voor of achter God is? Er zijn slimmerds die zullen opmerken, dat staand voor het aanschijn van God het voor de mens wel duidelijk zal worden, wat dat ook moge betekenen. Tenslotte is God een zuivere geest die zich aan elke voorstelling onttrekt en als men zich er toch een van maakt, dan is dit een creatie van onze fantasie. Er blijft ons uiteindelijk niets anders over dan een proces in kort geding aan te spannen bij de goddelijke rechtbank en alle profeten en geleerde geestelijken die zich hebben uitgelaten over het laatste oordeel, wegens fundamentele misleiding van de meerderheid der mensheid aan te klagen. Maar laten we het universum en ook de hemel en de hel, zolang dat nog kan, rusten en ons ook niet afvragen hoe een goddelijke duif erin slaagde het Y-chromosoom bij een toekomstige moeder-maagd binnen te smokkelen. Laten we liever terugkeren naar het eenvoudige verloop van mijn huwelijk, indien je dat nog wil.